

200705866/1.

Datum uitspraak: 9 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/1389 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zwolle, van 20 juli 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 december 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

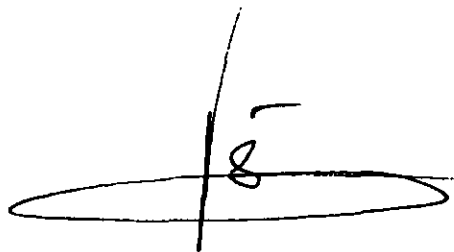
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 november 2007

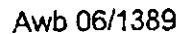
382-532.

Verzonden: 9 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

2.1 Blijkens de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) te verlenen, in stand kan blijven.

2.2 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het voornemen en het bestreden besluit onder meer overwogen dat nu eiseres na 1992 besloten heeft in Azerbeidzjan woonachtig te blijven zij wordt beschouwd te zijn geïntegreerd in de Azerbeidzjaanse samenleving en daarnaast dat geen sprake is van discriminatie in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien had eiseres de bescherming van de (hogere) autoriteiten kunnen inroepen. Uit het algemeen ambtsbericht van Azerbeidzjan van 13 juli 2004 (DPV/AM-850660) blijkt immers niet dat een verzoek om bescherming gevaarlijk dan wel op voorhand zinloos moet worden geacht.

De stelling van eiseres dat de behandelingen die zij heeft moeten ondergaan, moeten worden beschouwd als een behandeling in strijd met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wordt door verweerder niet gevolgd, nu niet gebleken is dat eiseres hier tegen geen bescherming kan krijgen van de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

Daarnaast is verweerder niet gehouden om het Bureau Medische Advisering (BMA) te verzoeken om een advies uit te brengen over de voor eiseres beschikbare medische zorg en de aanwezigheid van een sociaal vangnet, nu niet is gebleken dat eiseres hiervan verstoken is.

Evenmin komt eiseres in aanmerking voor een verblijfsvergunning wegens klemmende redenen van humanitaire aard, dan wel bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard. De gebeurtenissen vormden voor eiseres geen aanleiding om Azerbeidzjan binnen zes maanden na deze gebeurtenissen te verlaten, het overlijden van de moeder van eiseres door het toedoen van burgers betreft een omstandigheid die niet valt onder de limitatieve lijst van het traumatabeleid, en eiseres had de bescherming van de autoriteiten van Azerbeidzjan in kunnen roepen.

2.3 Eiseres heeft het standpunt van verweerder gemotiveerd betwist.

2.4 De rechtbank overweegt als volgt.

2.5 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet als vluchteling in de zin van het Verdrag beschouwd hoeft te worden. De rechtbank overweegt daartoe vooreerst dat verweerder niet aannemelijk heeft hoeven achten dat van de zijde van de Azerbeidzjaanse autoriteiten een bijzondere belangstelling voor de persoon van betrokkene zou hebben bestaan die verband houdt met een van de vervolgingsgronden van het Verdrag.

De rechtbank overweegt met betrekking tot de overige problemen die eiseres stelt te hebben ondervonden dat uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) (onder meer de uitspraak van 19 juli 2002, JV 2002/306) volgt dat van de vreemdeling mag worden gevergd dat deze zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om elders bescherming te zoeken, tot de autoriteiten van dat land wendt om bescherming te krijgen, tenzij aannemelijk is gemaakt dat dit voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest.

In onderhavige zaak staat vast dat eiseres geen bescherming bij de autoriteiten in Azerbeidzjan heeft ingeroepen. Uit de tekst van het algemeen ambtsbericht van Azerbeidzjan van november 2005 en paragraaf C8/Azerbeidzjan Vc 2000 leidt de rechtbank geenszins af dat het inroepen van bescherming bij de autoriteiten van Azerbeidzjan op voorhand zinloos kan worden geacht. Immers, uit dit ambtsbericht blijkt dat van discriminatie van overheidswege reeds een aantal jaren geen sprake meer is. Achterstelling of negatieve bejegening is doorgaans van indirecte aard. Daarnaast kan bescherming tegen intimidatie of achterstelling bij de Azerbeidzjaanse autoriteiten worden verkregen, al kan niet uitgesloten worden dat de autoriteiten minder geneigd zijn bescherming te bieden aan etnische Armeniërs. Dit betekent evenwel niet dat de autoriteiten in die gevallen nooit optreden. De rechtbank volgt eiseres daarom niet in haar stelling dat het inroepen van bescherming van de autoriteiten bij voorbaat zinloos dan wel gevaarlijk zou zijn geweest.

2.6 Het is – mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen – niet aannemelijk dat eiseres gegronde reden heeft aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is immers niet gebleken dat het inroepen van bescherming van de autoriteiten op voorhand zinloos moet worden geacht.

Voorts heeft eiseres gesteld dat zij vanwege haar medische situatie in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b Vw 2000.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 23 november 2005 (LJN: AU7219) volgt dat uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, kan leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Van zodanige omstandigheden kan slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

Daarvan is naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken. Eiseres heeft, zo blijkt uit de brief van 6 maart 2006 van GGZ Midden-Brabant, medische klachten die psychisch van aard zijn. De diagnose die daarin door de sociaal psychiatrisch verpleegkundige is gesteld, is de volgende: posttraumatische stressstoornis (PTSS) met depressieve klachten, traumatische ervaring, asielprocedure, onzekerheid over verblijfsstatus, woonprobleem en klein sociaal netwerk. Daarnaast heeft eiseres slaapproblemen.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2004 (LJN: -AR4779) blijkt dat PTSS niet als een zodanige uitzonderlijke omstandigheid is te beschouwen op grond waarvan uitzetting zou kunnen leiden tot schending van artikel 3 EVRM zoals hierboven geformuleerd. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder niet was gehouden nader onderzoek te verrichten dan wel een BMA-advies op te laten stellen.

- 2.7 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiseres na de door haar als traumatiserend ervaren gebeurtenissen vanaf 1989 in haar land van herkomst heeft verbleven.

Eiseres heeft hierover verklaard dat zij eerder zou zijn gevlucht als haar moeder in staat was geweest te reizen. Hierdoor kan haar niet worden tegengeworpen dat zij niet binnen zes maanden na de traumatische gebeurtenissen is gevlucht.

Nu zij wel binnen zes maanden na het overlijden van haar moeder is gevlucht, zou het traumatabeleid als bedoeld in paragraaf C2/4.2.1 Vc 2000 wel van toepassing zijn.

Eiseres heeft tijdens het nader gehoor van 19 juni 2003 verklaard dat het overlijden van haar moeder is bespoedigd, doordat haar moeder werd geslagen door leden van de Volksfrontpartij. Eiseres werd eveneens geslagen en haar werd verteld dat zij weg moest gaan. Het waren teruggekeerde vluchtelingen uit Armenië die dat tegen haar zeiden. Het waren gewone burgers die lid waren van de Volksfrontpartij.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat door eiseres niet aan de voorwaarden van het traumatabeleid wordt voldaan, nu niet is gebleken dat het overlijden van haar moeder is veroorzaakt van overheidswege of van de zijde van een groepering waartegen de overheid geen bescherming wil of kan bieden, waartoe wordt verwezen naar hetgeen hiervoor is overwogen. Met betrekking tot de overige gebeurtenissen, onder meer de verkrachtingen en detentie, overweegt de rechtbank dat verweerder heeft kunnen oordelen dat deze gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden binnen zes maanden voorafgaand aan haar vertrek uit Azerbeidzjan.

Voorts heeft verweerder zich, naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat door eiseres ook overigens geen bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan voortvloeiende uit het traumatabeleid, zijn aangevoerd die tot de conclusie leiden dat van eiseres in redelijkheid niet verlangd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. Uit het relaas van eiseres blijkt genoegzaam dat eiseres ondanks de incidenten die zij sinds 1988 heeft ondervonden zich al die jaren zelfstandig heeft kunnen handhaven en in de gebeurtenissen geen aanleiding heeft gezien haar land te verlaten.

regnr:

Awb 06/1389

-4-

- 2.8 Er is derhalve geen grond voor het oordeel dat de weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a,b en c Vw 2000 te verlenen niet in stand kan blijven.
- 2.9 Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.
- 2.10 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3 BESLISSING

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F. van der Maden en in tegenwoordigheid van mr. E.M. Gemser als griffier in het openbaar uitgesproken op

20 JULI 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **20 JULI 2007**

VOOR AFSCHRIJFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

mw. mr. R.P. van Empel-Bouman

mw. mr. I.M. van Kuilenburg

mr. R.H.T. van Bozmeer

mw. mr. Y.E. Verkouter

mw. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mw. E. Hendriks

mw. R. Hooghuis

secretariaat

PER TELEFAX 070-3651380

griffier van de Raad van State

afdeling bestuursrechtspraak

Hoger Beroep Vreemdelingenrecht

Postbus 16113

2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Pagina's: II (incl. 1 bijlage)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	✓
16 AUG 2007	
ZAAKNR. 200705866.	
AAN: ✓	
BEHANDELD: DE:	PAR: -

Den Bosch, 16 augustus 2007

inzake / GCPV ZWOLLE Ministerie van Justitie
betreft 0306.17.0317 hoger beroep
ons kenmerk 00004094/YV/YV

3901-A

Hoogedelgestrenge staatsraden,

Appellante is mevrouw geboren , van Azerbeidzjaanse nationaliteit, verblijvende te Te dezer zaak kiest appellante woonplaats te Den Bosch, Smalle Haven 151, ten kantore van Gelijk Advocaten.
* Appellante heeft mevrouw mr. Y.E. Verkouter, advocaat werkzaam bij Gelijk Advocaten, met het recht van substitutie, bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellante stelt hierbij hoger beroep in tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Zwolle, (verder: de uitspraak, bijlage 1), gedateerd op 20 juli 2007, AWB 06 / 1389 waarbij het beroep, dat d.d. 3 januari 2006 door appellante werd ingediend, ongegrond werd verklaard.

Appellante legt aan u de navolgende grieven voor:

Grief één

Ten onrechte overwoog de rechtbank op pagina 2 onder rechtsoverweging 2.5 dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet als vluchteling in de zin van het verdrag moet worden beschouwd.

De rechtbank oordeelde naar mening van appellante ten onrechte dat verweerder niet aannemelijk heeft hoeven achten dat appellante van de zijde van de Azerbeidzjaanse autoriteiten een bijzondere belangstelling voor haar persoon zou bestaan die verband

houdt met het verdrag. Tevens oordeelde de rechtbank ten aanzien van de overige problemen van appellante naar haar mening ten onrechte dat verweerder terecht oordeelde dat zij hiertegen bescherming had kunnen en moeten inroepen bij de (hogere) autoriteiten.

Toelichting

Naar mening van appellante heeft de rechtbank miskend dat haar problemen voor een groot gedeelte geïnitieerd en georganiseerd werden door de autoriteiten. Appellante is door de autoriteiten vervolgd, gedetineerd, bedreigd, geïntimideerd en verkracht. Appellante werd in het verleden vervolgd door leden van de Volksfrontpartij, die (indertijd) deel uitmaakten van de regering. Niet valt in te zien waarom de rechtbank in dat kader verweerders standpunt deelt dat er geen sprake zou zijn van vervolging door de autoriteiten. Vanwege appellantes politieke activiteiten staat zij sinds 1989 in de negatieve aandacht van de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Appellante heeft hierover verklaard en haar verklaringen zijn geloofwaardig geacht. In 2001 is zij verkracht door de autoriteiten.

In het licht van de eerdere vervolging in het verleden, de verkrachting door de politieambtenaar, en hetgeen algemeen bekend is over de slechte positie van alleenstaande Armeense vrouwen in Azerbeidzjan valt niet in te zien dat eiseres bescherming had dienen te vragen bij de (hogere) autoriteiten. De vervolging ging immers uit van deze autoriteiten. Het is niet redelijk van appellante te verwachten bescherming te vragen van dezelfde autoriteiten die haar eerder vervolgden. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief twee

Deze grief dient mede gelezen te worden in samenhang met grief één.

Ten onrechte overwoog de rechtbank in rechtsoverweging 2.6 dat niet aannemelijk is dat appellante gegronde reden heeft aan te nemen dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en wel een onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, nu niet gebleken zou zijn dat het inroepen van bescherming van de autoriteiten op voorhand zinloos moet worden geacht. Tevens heeft de rechtbank naar mening van appellante miskend dat verweerder gehouden was nader onderzoek in te stellen dan wel een BMA-onderzoek in te stellen vanwege de medische problemen van appellante.

Toelichting

De rechtbank oordeelt naar mening van appellante ten onrechte en onvoldoende gemotiveerd dat er geen reëel risico bestaat dat appellante bij terugkeer aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM wordt blootgesteld.

De rechtbank heeft naar mening van appellante miskend dat zij als alleenstaande Armeense vrouw in Azerbeidzjan behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep en zij daarnaast reeds eerder slachtoffer is geworden van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Volgens verweerders beleid in de Vc 3.1.3. wordt in geval van kwetsbare minderheidsgroepen in beginsel ervan uitgegaan dat de mensenrechtenschendingen die ten aanzien van de vreemdeling zelf of in zijn naaste omgeving hebben plaatsgevonden, voldoende grond opleveren voor het oordeel dat de vreemdeling bij terugkeer – opnieuw dan wel alsnog – een reëel risico zal lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, Vw.

De rechtbank heeft naar mening van appellante miskend dat zij gezien de informatie uit het ambtsbericht als alleenstaande etnisch Armeense vrouw in een kwetsbare positie in Azerbeidzjan verkeert, zij eerder is blootgesteld aan een onmenselijke behandeling

De rechtbank heeft naar mening van appellante miskend dat op grond van verweerders beleid zoals (naar aanleiding van de uitspraak inzake vastgelegd in Vc 3.1.3. is neergelegd dat ook indien er sprake is van mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving van de vreemdeling bij personen die behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep, kan dit voldoende grond zijn om schending van artikel 3 EVRM aan te nemen. Onder mensenrechtenschendingen wordt volgens de Vc in dit verband onder meer verstaan: moord, verkrachting, mishandeling, intimidatie of beroving. In beginsel wordt ervan uitgegaan dat de mensenrechtenschendingen die ten aanzien van de vreemdeling zelf of in zijn naaste omgeving hebben plaatsgevonden, voldoende grond opleveren voor het oordeel dat de vreemdeling bij terugkeer – opnieuw dan wel alsnog – een reëel risico zal lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, Vw.

Voorts meent appellante dat de rechtbank heeft miskend dat nader onderzoek naar de medische situatie van appellante noodzakelijk was. Door de rechtbank is miskend dat ook discriminatoire uitsluiting van medische zorg, welke appellante aannemelijk heeft gemaakt, grond voor vergunningverlening oplevert. Gezien de medisch noodzakelijke hulp waarvan appellante afhankelijk is, was verweerder genoodzaakt om deskundigenadvies in te winnen bij het BMA om advies te vragen teneinde vast te stellen of er bij onthouden van medische zorg een situatie in strijd met artikel 3 EVRM danwel het Vluchtelingenverdrag zal voordoen. De rechtbank heeft miskend dat ook psychische klachten, zeker bij het ontbreken van medische zorg en een sociaal netwerk, op grond van vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (o.a.) strijd met artikel 3 EVRM kunnen opleveren.

Grief drie

- * Ten onrechte en onvoldoende en onjuist gemotiveerd overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 en 2.8 dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat appellante niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29c Vw.

Toelichting

Tussen partijen is niet in geschil dat de (verschillende en cumulatieve) traumatiserende gebeurtenissen die appellante heeft meegemaakt aanleiding voor haar vertrek vormden. De rechtbank heeft ten onrechte geen overweging gewijd aan het betoog van appellante dat zij reeds vanwege de traumatiserende verkrachting door een politieagent in 2001 in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 c Vw.

Ten onrechte volstaat de rechtbank met de overweging dat appellante niet voor vergunningverlening in aanmerking komt omdat deze gebeurtenis langer dan zes maanden voor haar vertrek heeft plaatsgevonden.

De rechtbank miskent naar mening van appellante dat zij gemotiveerd heeft betoogd, en door verweerder niet is weerlegd, dat het enkele feit dat appellante langer dan zes maanden na deze traumatiserende gebeurtenis haar land heeft verlaten, geen afdoende motivering biedt voor de stelling dat appellante niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29 c Vw.

Ten onrechte volstaat de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 met de enkele motivering dat appellante niet binnen zes maanden na de verkrachting haar land heeft verlaten.

In verweerders beleid is immers vastgelegd dat voor de aannemelijkheid van het causale verband tussen het vertrek uit het land van herkomst en de traumatiserende gebeurtenis de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt vormt, doch geen zelfstandige (inwilligings-of afwijzings)grond. In beginsel geldt het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten. Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem of haar gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De termijn van zes maanden vormt hiermee een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal een vergunning op grond van het traumatabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat de betrokkene het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten. Daarbij geldt dat naarmate de gebeurtenissen een ernstiger karakter hebben en het asielrelaas van de betrokkene aannemelijker is, een zwaardere onderzoeksplicht rust op de behandelend ambtenaar van de IND met betrekking tot de vraag of er feiten en omstandigheden waren waardoor de betrokkene het land van herkomst niet binnen zes maanden na het plaatsvinden van de gestelde gebeurtenis kon verlaten.

De rechtbank heeft miskend dat appellante aannemelijk heeft gemaakt, en door verweerder ter zitting niet gemotiveerd kon worden weerlegd, dat appellante na de verkrachting door de politieagent haar land van herkomst niet kon verlaten, omdat zij haar doodzieke (en niet in staat zijnde te reizen) moeder diende te verzorgen. Voorts heeft de rechtbank miskend dat de beschikking door verweerder op dit punt onvoldoende gemotiveerd is. Op grond van verweerders traumatabeleid geldt immers dat naarmate de gebeurtenissen een ernstiger karakter hebben en het asielrelaas van betrokkene aannemelijker is, een zwaardere onderzoeksplicht rust op de behandelend ambtenaar van de IND met betrekking tot de vraag of er feiten en omstandigheden waren waardoor de betrokkene het land van herkomst niet binnen zes maanden na het plaatsvinden van de gestelde gebeurtenis kon verlaten. De rechtbank heeft dit miskend.

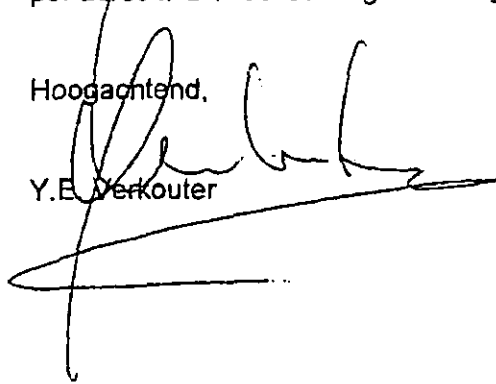
Conclusie

Gezien bovenstaande grieven verzoekt appellante u het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak van de rechtbank te Zwolle van 20 juli 2007 te vernietigen, het beroep gegrond te verklaren ofwel en de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen.

Afschrift hiervan wordt heden per fax verzonden aan verweerder,
per adres IND Procesvertegenwoordiging Zwolle: 070- 370 3286

Hoogachtend,

Y.E. Verkouter

*